

Lieve Mathilde,

Met Arno op de achtergrond... jouw Oostende ook... schrijf ik deze laudatio voor jou... een lofrede die we aan de universiteit uitspreken nadat iemand haar doctoraat met succes heeft verdedigd. Mathilde, jij hebt geen titel van doctor in de rechten nodig voor een laudatio... de indruk die je naliet, volstaat.

Ik leerde jou kennen als student... via het scherm... ja, het waren pandemietijden. Ook op het scherm maakte je meteen indruk. Niet omdat je veel zei, wel omwille van je 'rustige zijn'. Je was een student van weinig woorden. Je studeerde af met grootste onderscheiding. Je maakte indruk.

Er kwam een vacature voor een assistentenmandaat in het vakgebied internationaal privaatrecht. Ik wilde jou bijzonder graag in het IPR-team. Je twijfelde... maar je kwam.

Had jij, hadden wij toen een andere keuze moeten maken?

Je maakte indruk. Je had alles wat we van een assistent konden verwachten. Jouw mature en warme persoonlijkheid vond ook meteen aansluiting bij de andere mature en warme doctoraatsonderzoekster, Trui.

Je nam de tijd om een onderwerp voor jouw doctoraatsonderzoek te vinden... ik leerde je kennen als een zoekend iemand... bij momenten onzeker... Maar je zocht én vond echt jouw onderwerp: mensenrechtenschendingen en milieuschade door bedrijven in de geglobaliseerde economie van vandaag. Je combineerde het internationaal privaatrecht en de mensenrechten. Je haalde zelfs eigen onderzoeksmiddelen binnen via het Bijzonder Onderzoeksfonds van de Universiteit Gent. Je maakte indruk.

Had jij, hadden wij toen een andere keuze moeten maken?

Je werd doctoraatsbursaal en er kwam een nieuwe vacature voor een assistentenmandaat. Jij, Trui en Kaat... drie warme personen in één bureau... net te klein om ook nog Leontine te huisvesten die tijdelijk uit Antwerpen op een Europees project kwam werken. De band tussen jullie vier was, is merkwaardig sterk. Ik had een klein, warm onderzoeksteam... een droomteam. Ik denk dat je soms niet begreep, Mathilde, waarom ik mijn onderzoeksteam heel bewust – tegen de academische wedren in – klein wil houden.

Jij bouwde verder aan jouw onderzoek... jouw intelligentie maakte indruk... ook al internationaal, op een conferentie in Paraguay. Van meet af aan sprak je over jouw onzekerheden, twijfels en perfectionisme... hoe introvert je ook was. Je noemde jezelf een eeuwige piekeraar.

Had jij, hadden wij vroeger een andere keuze moeten maken?

Jouw lach maakte indruk. Er zijn vele momenten geweest waarop je zichtbaar gelukkig was. Ik denk bijvoorbeeld aan jouw onderzoeksverblijf in Hamburg (met nieuwe rugzak); de conferentie in Paraguay en aansluitende reis in Chile; jouw verhuis naar Brussel; de PhD days in Amsterdam samen met Kaat, Lien en Leontine; jouw 'workation' deze zomer in Maarkedal; en de vele uren met collega's in de Voldersstraat, ... Die lachende Mathilde maakte op vele collega's een diepe indruk.

Gelukkige momenten... en toch... had ik, hadden wij niet vroeger moeten zien hoe jij de lat niet alleen hoog, maar alsmaar hoger legde. Je wilde met een onderzoek van 4 jaar niet alleen een doctorstitel behalen, maar ook impact hebben, mensenrechtenschendingen door bedrijven in het Globale Zuiden aanpakken... Jouw onderzoek kon toch niet zomaar een onderzoek zijn... Jouw gedrevenheid, jouw engagement maakte indruk.

Ik probeerde af en toe te relativëren: je kon niet alles met een onderzoek van 4 jaar... een doctoraat is ook maar een doctoraat...

De laatste weken voelde je je moe en zagen we veel twijfel: zou je stoppen met jouw doctoraat of niet? Ja, zei je, misschien moet ik voor een ngo of advocatenkantoor gaan werken, of misschien tijdelijk in een koffiebar... Neen, zei je, ik ga spijt hebben dat ik het onderzoek opgeef...

Ja, neen, ja, neen, ... had jij, hadden wij... misschien...

Hoe graag zouden we jou nog willen zeggen: het is ok, Mathilde. Of hoezeer zou ik nog de 'lievemans' uit het gedicht 'Het nut van wankelen' van Marieke Lucas Rijneveld willen zijn:

*"Vertel me, lievemans, dat er in
wankelen een prachtige vorm van
houvast schuilt, dat ik kwetsbaar mag
zijn in alles wat me maakt en raakt.*

...

*Vertel me, lievemans, dat mocht
ik ooit vallen er altijd kans op genezing
is, dat het nut van wankelen betekent
dat je een mens bent die wat probeert."*

Jouw keuzes, lieve Mathilde – ook de laatste – waren de keuzes van een heel lieve, bijzonder intelligente, gevoelige, geëngageerde en mooie vrouw. Die indruk neemt niemand ons nog af... ook jouw mama zal dit zien, nu jullie 'ergens' terug samen zijn.

Jinske, 13 oktober 2023